

MINDSZENT-SZEGVÁR

ÉS VIDEKE.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . 3 frt — kr. Négy óra . 1 frt — kr.
Fél évre . . . 1 frt 50 kr. Negyed évre — frt 75 kr.

VEGYES TARTALMU HETILAP. MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Diamant Manó nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyílt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl.

Olvasóinkhoz.

Lapunk harmadik évfolyamának első számát veszik t. olvasóink a jelen példánnyal.

A két éves küzdelemteljes mult nem lankasztotta el munkaerőnket; a csalódásokkal telt két év nem volt képes szívünkben a jobb jövő reményét kiölni; a meg nem érdemlett bántalmaknak hosszú láncolata nem kedvetlenített el, mert az igazságért küzdve — szenvedtük azt.

Rendithetetlen a bizalom bennünk az iránt, hogy az igazság győzni fog mert annak győzni *kell*. Ifju erővel, reményekkel telten lépjük át ez új év küszöbét.

Valamint az elhaló évet nyomban követi az új életre kelt év: úgy lapunk mult számát — melyben mult működésünkről nyíltan leszámoltunk — nyomban követi lapunk jelen száma. A megszünt évvel lapunk nem szűnt meg, sőt a vihar által megedzve, a harcokban megereősödve — bár a multakonokulva — ifju erővel, nyílt reményekkel, bátran és harcra készen lépett a küzdterre.

Átlépve az új év küszöbén, kénytelenek vagyunk e nyílt felhívást intézni t. olvasóinkhoz. Lapunk fennállása csak a közönségtől függ; mi csak benne bizhatunk; bennünket, kik semmi pártérdeket, semmi klikket, mint ilyent, sem magán-személyt nem szolgálunk, — ezek természetesen nem támogatnak.

Ezek nem támogatnak sem anyagi, erkölcsi, sem szellemi erejükkel; mi ezekről nem kapunk, nem kaptunk; nem várunk, nem is várunk soha, semmi támogatást. Mi halhatatlan költőnk, Petőfy Sándornak e mondását véstük szívünkbe:

*„Függetlenségedet
A nagy világ kincséért
Aruba ne erezd.”*

Függetlenül mindenkitől az Igazság fegyverével léptünk mi a küzdterre harcolni, e fegyverrel akarunk mi *győzni* vagy, ha a sors könyvében úgy vagyunk megírva — *elbukni*.

A senkivel meg nem alkuvó Igazság zászlóját lobogtatva fordulunk a t. Olvasókhöz támogatást kérni. Csak a nagy közönségtől fogadjuk el a támogatást, mert azoknak *kell*, hogy bennünket támogassanak, mert értők, igaz érdekeikért — nem kimélve semmi költséget, semmi keletlenléseket, fáradságokat — harcolunk.

A közügyeket önzetlenül szolgáltuk a multban, ezt tüztük feladatunkul a jövőre is.

Tisztelettel

a szerkesztőség.

Előfizetési Felhívás.

A fentebb elmondottakból meggyőződést szerezhett a t. olvasó közönség lapunk irányáról és mindön arra kérjük a t. közönséget, hogy lapunkra előfizetni sziveskedjenek, ígérjük, hogy minden anyagi haszorról lemondva, az előfizetések számához mérten fogjuk lapunk terjedelmét is fokozni.

Lapunk belbece a jövő évben az által fog emelkedni, hogy költséget nem kimélve, országos nevezetességű írókkal sikerült összeköttetésbe lépniük.

Az előfizetési díj oly csekélyre van szabva, hogy módjában áll a legszegényebb polgárnak is jártni:

egy évre 3 frt — kr.
fél évre 1 " 50 "
negyed évre — 75 "

Kérjük egyben a t. közönséget az előfizetést előre teljesíteni.

Az előfizetések kiadóhivatalunkban teljesítendők. Vidékről postautalvánnyal kérjük beküldeni.

Tisztelettel

a kiadóhivatal.

1891.

Uj évszám! A mult év tova szállt az idők végtelenségébe s a multnak rojána új életre kelt az újév. Átléptünk a XIX. század utolsó évtizedébe s ebből a felmagasztalt századból csak néhány év maradt még hátra — s tova fog tűnni a XIX. század is, mint az elmúlt év.

E századot öntetszőleg, hiúságunkban a felvilágosodottság, a tudomány a szellem és a minden nemesebb téren való haladás századának szoktuk nevezni. Öntetszőleg, hiúságunkban mondtuk, mert a valóságban éppen ellenkezőleg áll.

Nem a felvilágosodottság jele azok a vallási türelmetlenségek, melyek koronként fel-fel merültek s romboló hatásukat éreztették, nem csak az illető helyeken, de az egész művelt világban.

Nem a haladás százada ez, mert a háboruk ijesztő réme nemcsak, hogy folyton fenyegetőleg tartá fölöttünk a harc és háboru rémületet gerjesztő palósát: de a palóssal nem is egyszer sujtott. A háboruk által okozott sebek gyógyítása elrablá idönket, melyet a haladásra kellett volna fordítanunk. Az állig felfegyverkezett harcosok különböző és mindig változó fegyver szükségletei megfosztották az emberiséget a haladás egyik alapföltételétől: a pénztől, a munkaerőtől.

A tudomány mely téren mutathat fel

e század nagyobb vívmányokat a multhoz viszonyítva, ha csak nem az öldöklő szerzőszámok újabb és javítottabb feltalálásával?

Nem a felvilágosodottság, de az önzés századának sokkal méltóbban lehet e századot nevezni. A rut önzés, a vagyonutáni hajhászattal találkozunk lépten, nyomon. Az önérdék az, — sajnos — mely az emberiség nagyobb részének keblét eltölti. Az igaz, őszinte lelkesedés forró helyét a saját érdekét számító hideg önzés foglalta el.

A nemzeti lelkesedés helye az emberi szivekből kihullóban van. A közügyekért való önzetlen munkálkodás napról-napra a ritkább jelenségek közé tartozik; az önérdék nyilvánulása az, mely minden téren mutatkozik. A közügyek önzetlen harcában csak igen kevesen találják már fel a nemes ambíciót.

Még egy egész évtized az, mely bennünket a huszadik századtól elválaszt. Egy röpké pillanatot csak egy évtized a világnindenségben, de nem kis idő az, egy küzdeni, dolgozni akaró nemzetnek.

Ha valamely nemzetnek szüksége van arra, hogy fiai a magánérdek és kicsinyes pártérdekek fölé emelkedjenek; ha valamely nemzetnek szüksége van arra, hogy fiai nemes lelkesedéssel együtt egyért, önzetlen harcosai legyenek a közügyeknek: úgy bizonyosan a magyar nemzet, a magyar hazának, e közös édes anyának szüksége van ily gyermekekre.

Ez újév küszöbén, az utolsó évtized első évének nem kívánhatunk jobbat, mint hogy az önérdékek porát lerázva és az igaz lelkesedés érzetét szívünkbe zárva, váltóvetve igyekezzen mindenki a multak hibáin javítani.

E hazát önzetlenül szolgálni legyen kötelessége minden egyes fiúnak, mert; „Él magyar áll Buda még s a mult csak példa legyen.”

Megyei közgyűlés.

Szokatlan nagy érdeklődés mellett tartotta mult hó 29—30-ik napjain Csongrád megye közgyűlését.

Több rendkívüli fontos ügyek intéztettek el ez alkalommal s mi magunk részéről a megjelent képviselők nagy számát csakis a fontos ügyek iránti érdeklődésnek tekintjük. Örömdetes tudomásul vesszük mi a bizottsági tagok érdeklődését a megye közügyei iránt, amelyért a jármegye közönsége hálájával fog adózni.

Nem késtünk mi soha a megyei képviselőket megróni, midön azok kötelességüket mulasztva a megyegyűléseket nem látogatták. Nem késünk ma viszont elismerésünket nyilvánítani.

Sajnálattal kell azonban a „Szentesi Lap“ 154. számában vezércikkben foglaltak iránt kijelenteni, mely, mintegy rossz néven veszi e nagy érdeklődést. Miért? mert a többség nem követi vakon e lap szerkesztőjét: Sima Ferencet? De nem vádolható jogosan azzal sem, hogy, mint a „Szentesi Lap“ írja Stammert követnének vakon. Ez állításunk bizonyítására szolgál éppen a Filó János ref. lelkes közgazgatási bizottsági tagságra való megválasztása. Filó János, ki már több éven át érdemes tagja volt a közgazgatási bizottságnak — ez állásra újra megválasztatott minden nyomtatott czédulák dacára is. Nem lehet, nem szabad a megye törv. hatósági bizottsági tagok nagy részét nyíltan, elfogultsággal, sőt olyan függő érdekhajhászó egyéneknek nevezni, kik „hivatalos hatalommal s az ebből folyt érdekszövetkezett ezer féle szálaival s uradalmi érdekekkel vannak istápolva, s fenntartva.“

Nem szabad azért, mert valaki más nézetet van, senkinek — senkit oly módon — meg támadni, mint azt a „Szentesi Lap“ cselekszi. Vissza kell, hogy utasítsuk a községek nevében elap azon állítását, hogy „a tiszta erkölcsi alapon álló küzdelemhez“ a községek nem adnak független elemet, „mert a községek szavazata szolgabírák és jegyzőknek, fő és alispánilag presszionált befolyása alatt van vezérelve.“

A most megtartott megyei közgyűlés mindezeknek az ellenkezőjét bizonyította be.

Megtanultuk ismerni a községi független elemeket, kik Sima mindent Szentes alá kaparó politikája ellen sikra szálltak. Ilyen tárgy volt a Stammer Sándor alispán által felvetett azon eszme, hogy a szegvári volt megyeház, egy megyei kórház céljaira adassék át. Ez ügynél meggyőződünk Sima önzetlenségéről, midőn azt mondta, hogy: „a megyei kórház helye csak Szentes lehet. Inkább vesszen ott az épület Szegváron értéktelenül, mint a közkórházat oda helyezzük.“

Megengedjük, hogy Sima önzése, — midőn mindent Szentesnek, a megye többi községei rovására akar megszerezni — nemis önzés — de mégis önzés. Láttuk, hallottuk ez alkalommal a községek független elemei közül Szobotka Gusztávot, Réthy Ferenczet stb.

Nem vagyunk mi oly elfogultak, hogy azt állítanánk, hogy a megyei adminisztráció

mi kívánni valót sem hagy hátra, Nem vagyunk oly elfogultak, hogy azt állítsuk, hogy Sima Ferenc és pártjának ne lett volna soha igaza. Igaza volt sok esetben s bátor férfias felszólalásaival igen nagy érdemeket szerzett magának, mert nem egy esetben nyíltan rámutatva a hibára az orvosoltatott.

A most legközelebb megtartott közgyűlésből azt a megnyugvást szereztük, hogy Zsilinszky Mihály főispánsága óta ritkábban lehet már a Sima pártnak valóban létező s ez idő óta keletkezett nagyobb hibákra rámutatni. A főispán eddigi munkálkodása azt a reményt kelti bennünk, hogy jövőben még kevesebb alkalom lesz arra.

A közgyűlés lefolyását röviden a következőkben adjuk.

Első tárgy volt a m. év októberben tartott közgyűlés jegyzőkönyvének hitelesítése.

E jegyzőkönyv hitelesítésére a törv. hatóság olyan tagjai lettek kiküldve, a kik nem vettek részt a második napi gyűlés elején, tehát csak azon pontokat hitelesítették, a melyek tárgyalásán jelen voltak. Ez okból nem hitelesítették a jegyzőkönyvnek azon pontját, mely Sima Ferencnek, a jegyzőkönyvek meghamisítási vádját tartalmazta.

Miután Zsilinszky főispán a hitelesítésre kiküldött bizottság eljárását, a fönt említett körülmény által mentette,

Sima Ferenc szólalt fel, ki nem fogadja el az előadott mentséget és Fekete Márton volt főjegyzőre hivatkozik, mint tanura, a ki azonban a bizottság eljárását rövid szavakban helyesnek jelenti ki.

A közgyűlés azután, az említett pont hitelesítésére, kiküldött egy három tagból álló bizottságot,

A vasutügyre nézve, a gyűlés által egyhangulag elfogadott Stammer alispán azon javaslata, miszerint egy felirat intéztessék Baross kereskedelmi miniszterhez: hogy minő öszszeggel segítené e vállalatot.

Egyik legfontosabb tárgya volt e közgyűlésnek az alispáni évnegyedes jelentés azon pontja, melyben azt javasolja, hogy a csongrád megyei orvos — gyógyszerész egylettel együttessen egy bizottság küldessék ki, hogy a szegvári régi megyeházából egy megyei köz-

kórház létesítését megvitassa és a legközelebbi közgyűléshez egy határozati javaslatot nyújtson be.

Sima Ferenc az alispán javaslatát nem fogadja el, mert szerinte egy ily kórház csak is Szentesen lehet.

Szobotka Gusztáv a kórház létesítését Szegvárra kívánja, mivel Szentes önálló törvényhatóság akar lenni, mi által bekövetkezhet azon eset, hogy az egész vármegye költségén épült megyeházából városházát és a megyei közkórházból, városi kórházat nyernének.

Hosszabb eszmecsere után elfogadta a közgyűlés Fekete Márton azon javaslatát miként egy 15 tagu bizottság küldessék ki ez ügy tanulmányozása céljából.

Kohn József bizottsági tag felhívja az alispán figyelmét a mindszei rövközlekedés állapotára, hol az átjárás majdnem lehetetlen, ugyazintén tul a Tiszai országuttra, mely szintén elhanyagolt állapotban van.

Utasított az alispáni hivatal, hogy a szükséges intézkedéseket tegye meg s arról javaslatot terjesszen a közgyűlés elé.

Most több rendbeli választás következett, melyek eredményéről lapunk más helyén emlékezünk meg.

Elnök a gyűlést d. u. 2 órakor bezárta.

Másnap az állandó választmány azon javaslatának tárgyalása következett első sorban, hogy Szentes város a szentes-vásárhelyi vasút létesítéséhez megszavazott 60.000 frt minden föntartás nélkül, — tehát nem föltételhez kötve — szavazza meg.

E javaslat ellen szólottak: Sima Ferenc és Udvardi Sándor, mindkettő indokolva Szentes városnak a föltételhez kötött ajánlatának helyességét.

Zsilinszky főispán szerint, Szentes város föltételeinek semmi alapja nincs. Elmondja, hogy személyesen érintkezett Baross miniszterrel azon célból, hogy a kormány 180.000 frttal járjon a vasut megvalósításához, amit a miniszter fedezeti alap hiánya miatt meg nem ígérhetett; miért is az érdekeltség csakis a törvényszabta kedvezményre számíthat.

A közgyűlés egyhangulag elfogadta az állandó választmány fenti javaslatát.

Folytatás a mellékleten.

TÁRCSA.

A „Mindszent-Szegvár és Vidéke“ eredeti tárcája.

Újévi ajándék.

Egyszerre jöttünk fel a fővárosba én és Józsi barátom.

Gyalog jöttünk mindketten. Én nekem rossz volt a csizmám, Józsinak meg a nadrágja mutatott fel folytonos hiányokat, és ez volt az oka, hogy az apostolok módjára tettük meg az utat szülőhelyünkől Budapestig, hol a megtekartott pénzen elláthassuk magunkat a szükséges ruhadarabokkal.

Evek multak, de én semmire sem vihetem a fővárosban. Nélkülöztem és kinlódtam, de mind nem használt, azért pénzem soha sem volt, és áliásom is csak „bizonytalan“ úgy, hogy minden nap várhattam, hogy azt a keveset is elveszthetem, mi a legszükségesebbek fedezésére kellett.

Egyszer végre eljön hozzám Józsi barátom és jóindulatu hangon fölszólít, hogy nem állanék-e be egy most keletkező részvénytársaság titkárául.

— Hogyne?! válaszolám én örömtől sugárzó arccal, magam elé varázsolva a szép ropogós bankókat, melyek havi gázsi fejében ez állással járnak.

Józsi barátom erre kihuzott zsebéből egy néyjegyet és egypár ajánló sort irván nekem átadta azzal az utasítással, hogy még az nap keressem fel K o n o k y Jeremiás igazgatót, ki azonnal alkalmazni fog.

Igy is történt; de fájdalom, nem volt szerencsém új állásomban. Alig töltöttem ott öt hetet, mikor a rendőrség kezdett beleavatkozni az üzleti ügyekbe, és egy szép napon az igazgató ur elmaradt a hivatalból, mert a fortunában felejtette magát a szegény.

Megint állás nélkül voltam és nagy szomorúságomban ismét felkerestem Józsi barátomat, aki már akkor háziur volt az Andrassy-uton.

— Ugyan kérlek — kezdém — hogyan szerezted ezt a temérdek vagyont, hiszen te is csak olyan szegényen jöttél a fővárosba, mint én?

— Hja, válaszolt önelégült mosolyal Józsi, tudtam a módját.

— És mi az a mód, hadd tanuljam el tőled, hogy én is meggazdagodjam.

— Neked, mondá a barát kissé feddő hangon, rossz tulajdonságaid vannak. Alázatosnak kell lennie az embernek, hizelegni kell tudnia és nyájasságot és előzékenységet tanúsítani mindenki iránt, aki nekünk használhat.

Megköszönöm, Józsi barátom intését, mely nem volt egészen indokolatlan, és felteszem magamban, hogy esentul egészen megváltoztatom modoromat.

Pár nappal később egy családdal találkoztam a városligeti sörházban. Érdeklődtem iránta, különösen azért, mert hallottam, hogy csinos kis barna lányukkal szép hozományt ad az öreg. Az ismeretség meg volt kötve, és én már áldani kezdtem Józsi barátomat, hogy ézekenységre, jobb modorra tanított. Egy este vacsora után az öregek ott murasztaltak egy kis „durákra“. A játék vigan folyt és én boldognak éreztem magamat, mert vesztettem, a miből biztos következtetést vontam le az átel-lenben ülő kisasszony szerelmére. De nem lévén megelégedve e babonás jellel, határozottabb tájékozást akartam szerezni magamnak a kisasszony érzelmei felől és czipőmmel az asztal alatt kerestem érintkezést a kisasszonyra l. De szerencsétlenségemre lábam a mama czipőjébe botlott, és lealczázva kénytelen valék azonnal elhagyni a házat.

Feltettem magamban, hogy máskor óvatosabb leszek és újabb ismeretséget igyekeztem kötni egy hölgygyel, kinek hozománya van.

A taliga uteza egyik kétemeletes házából egy szőke női fejet láttam kihajolni az ablakon. A hölgy megtetszett és miután a néhez csipkefüggönyök, melyek a fényes ablakokat körülfolyták, jó módról suttoztak, én erős köhögéssel igyekeztem magamra vonni a dáma figyelmét. Rám is nézett, mosolygott és mosolyában annyi szendeség és szemérem nyilván-

Melléklet a „Mindszent-Szegvár és Vidéke“ 1-ső számához.

Kardos csanyi plebános felebbezte a megyénél Csany község azon határozatát, hogy a paplak melléképületeit a községi vagyontól javítani megtagadta.

Dr. Cikatricis Lajos csongrádi járás főszolgabírója igyekezett Kardos követelésének jogosulatlanságát hebizonyítani, mely után a közgyűlés Kardos felebbezését elvetette.

Mindszent községnek határozata, melylyel kimondja, hogy az „Ujvilág“ népkert egy részét a vásártérhez csatolja — megtagadhatott, mivel az ögróf e területet kizárólag a népkert céljaira adományozta.

E gyűlésen hirdettetett ki dr. Szóbl Lipót új községi orvosunk, orvostudóri oklevele is.

Több kevésbé fontos tárgy elintézésé után, déli 12 órakor a közgyűlés véget ért.

Gazdasági egyesület.

Megirtuk lapunk egyik közel-múlt számában, hogy Szegvár községben is megalakult a gazdasági egyesület. Mint később értesülünk az egyület csak fiokja a Szentesen székely — eddig ugyan nagyon halgatag, de új életre kell, csongrádvármegyei gazdasági egyesületnek.

Az, hogy a szegvári gazdasági egyesület fiók, vagy anya egyesület-e, mit sem von le sem a kezdeményezők, sem pedig Szegvár község értelmes gazdaközönségének érdemeiből. Az egyesület megalakult s nem kétlünk, hogy az elvetett mag megfogja teremni a maga gyümölcsét. Sem a kezdeményezőknek, sem a belépett tagoknak nem leendő okaik dicséretes tettüket megbánni.

Van egy gazdasági egyesület a szomszéd Kisteleken is, s a tapasztalat megtanított, hogy elösmérjük, miként hivatásának eddig meg is felelt. A múlt évben is, hogy csak ez egy esetet említsük fel, igen sikerült lóversenyt tartott.

Nincs azonban egy ilyen gazdasági egyesületünk nekünk Mindszentben. Talán kevésbé foglalkozik a mi lakosságunk a mezőgazdasággal? Avagy talán gazdasági viszonyaink olyan rendezettek, hogy mi kívánni való sincs hátra? Nem! Lakosságunk kevés — alig 4% kivételével — a mezőgazdasággal foglalkozik, kik mint birtokosok és bérlők, kik mint mezei munkások. A mi a gazdasági viszonyainkat illeti — tekintünk azt bármely oldalról — rendkívüli mód el van hanyagolva,

A régi rendszer — régi bajai val uralkodik itt e téren. Legtöbb esetben az ős termő erőben bíró hittelt vetjük el a majdnem minden rendszer nélkül megmunkált

földbe, a magot. Csodálkozhatunk e, ha a hitünkben csatlakozunk.

Gazdasági eszközeink még ma is a kezdetlegesség stádiumában leledzenek. Jóságnevelésről szó sem lehet.

Miért ne igyekezzünk mi e hajokon egymást oktató, tapasztaltabb gazdák oktatásait elfogadva, eszme cserék által — segíteni. A régi rendszer idejét multia. Nagyok a terhek, fokozni kell jövő vedelmünket és ezt csak is rendszeresebb, nem egy oldalú gazdálkodással érhetjük el. Jól írta Korizmics László „Gazdasági leveleiben“ hogy: „Azzal, hogy a multidővel minden ingyen eredményes lett, a gazdasági termelésből is a szótelyes értelmében vett szakzerű üzlet lett; melynél a „tartozik“ és „követel“ uralma kezdetét vette, éppen úgy, mint akármely más kereseti foglalkozásnál.“

Említett rövid felhívásunknak, ha nem is lett meg a kívánt eredménye, azt elértük, hogy egy alakulandó „Gazdasági Egyesület“ iránt az érdeklődést bár csekély mértékben, is sikerült felköltenünk. Ily csekély eredménnyel a cél érdekében mi nem elégedhetünk meg s ezért kötelességet vélünk teljesíteni, midőn ez ügy érdekében Mindszent község gazdaközönségét — valamint a szunyádó „intéző“ körök figyelmét, e fontos gazdasági ügyre felhívjuk.

A társulás eszméjét nem kell ma már bővebben fejtegetni, minden józanon gondolkozó belátja annak hasznát. A „Gazdasági egyesületek“ hasznáról jövő számunkban fogunk írni, most csak arra kérjük mindazokat, kik ez eszme iránt érdeklődnek s az esetleg alakulandó gazdasági egyesületbe majdan belépni hajlandók lesznek, ezt velünk tudatni sziveskedjenek.

A ki magán nem segít, azt az Isten is elhagyja.

G.

Községi ügyek.

Régen nem irtunk már e czim alatt, pedig ez rendes rovatunk volt. Nem azért szünetelt e rovat, mert akár az előjáróság, akár a képviselőtestület, avagy egyes bizottságok működésében nem lehetett volna valamelyes hibát fölfedezni, hibáktól ritkán voltak biz ok mentek, csak hogy, dicséretükre mondva, ezek aprólékos hibák vagy mulasztások voltak, már pedig mi nem szeretnénk, ha azt mondanák felölünk, hogy „kákán is görcsöt keresünk“, tehát az ilyen nagyobb bajt nem okozó hibákat agyon hallgattuk.

Most azonban akarva, nem akarva, kénytelenek vagyunk e rovatot kitölteni, mert ugy látszik, hogy az a némi kis tekintély, melyet

— No hát beszéljen!

— A kisasszony, folytatá a házmesterné, gunyolódó hangon anya lett...

— Elég — kiálték magamon kívül, és szaladtam, meg sem állva lakásomig. De itt még nagyobb meglepetés várt reám. Egy iratot kézbesítettek nekem, melyből az tűnt ki, hogy apasági keresetet indított ellenem a taligatuczai kisasszony, hivatkozva számos szomszédra, kiknek tudomásuk van róla, hogy nekem a kisasszonnyal viszonyom volt, és hogy minden délután ott láttak ögyelegni a lakai alatt.

Szép újévi meglepetés — gondolám — és siettem Józsi barátomhoz, akinek szemrehányást akartam tenni, hogy előzékenységre és hízégsre tanított.

Józsi barátom őszinte részvételt hallgatta meg előadásomat és mikor a végére jutottam egy névjegyet vett elő, melyre e pár szót írta:

„Hizelegj és légy előzékeny, de ne vakon.“ És ujabban ezt a tanácsot adta át nekem, mondván: ennél jobb, értékesebb újévi ajándékot nem adhatok.

Bajusz.

ez illetékes helyeken magának szerzett, a halgatás által, nagyban veszélyeztetve van. Erre vall ugyanis az az eset, hogy merész dolgok is megtörténnek már.

A váltásügyi bizottság az, mely ez alkalommal a község rovására virtuskodik. Az eset következő:

Haász Juda községi képviselő, ki a község tulajdonát képező, ugynevezett „Szegfű csárdát“ és hozzá tartozó földeket, melyek már egy alkalommal nyilvános árverésen eladattak — maga részére megszerezni óhajtván — e megtörtént nyilvános árverés ellen 100 frtot csak úgy szóbelileg — pár héttel az árverés után felülígért. Lévén említett ur egyszersmind nagy „népszónok“ is, szava itt is döntő mérvvel bírt. Az árverést a községi képviselőtestület nem hagyta jóvá és újabb árverés kitűzését határozta el. E közgyűlési határozatot hosszú szünet követte. Nem lehetett ez ügyről mit sem hallani s a birtok melynél a községnek Haász 100 fctos apellaátája végett már vagy 200 frt kamat vesztesége van — gazdátlanul állott a rongálások s pusztításoknak kitéve.

A napokban egy kőszá hír szárnyalt a községben, a mely hírek azonban senki sem akart hitelt adni. E hír azt susogta, hogy a község nevezett birtokát, Haász nyilvános árverésen mint egyedüli árvevő megvette.

Ne neked!! Utánna jártunk e dolognak s meggyőződhetünk annak a hihetetlen dolognak a valóságáról, hogy egy, „népboldogító“ községi képviselő megvett egy a község tulajdonát képezett birtokot, egy titokban tartott nyílt árverésen mint egyedüli árvevő.

Eddig beszerzett értesülésünk alapján csak ennyit írhatunk.

Mindszent népmozgalmi adatai, 1890-ik évben.

Házassági ügy: Házasságra lépett 123 pár. És pedig állapotuk szerint: legény hajadonnal: 88; özvegy özvegygyel: 19; Özvegy ember hajadonnal: 13; özvegy asszony legénnyel: 3. Vallásra nézve: egyező válású 120 pár; vegyes házasság: 3. E három közül: 1 görög keleti rom. kath. nővel; s 2 helvét hitvallású, rom. kath. nőekkel.

A házasodottak korévét tekintve: 24 éven aluli férfiak házasodott: 13.

24—30 éves férfi házasságra lépett	74.
30—40 „ „ „ „ „ „	18.
40—50 „ „ „ „ „ „	11.
50—60 „ „ „ „ „ „	6.
60 éven felüli „ „ „ „ „ „	1.
20 éven aluli nő férjhez ment: . . .	73.
20—24 éves nő „ „ „ „	19.
24—30 „ „ „ „ „ „	8.
30—40 „ „ „ „ „ „	9.
40—50 „ „ „ „ „ „	7.
50—60 „ „ „ „ „ „	6.
60 éven felüli „ „ „ „ „ „	1.

Felozlott halál által 118 házasság.

Születések: Született finemű: 334; nő: 307. Összesen 641. Ezek közül törvényes ágyból született fia: 327; nő 294. Összesen: 621. Törvénytelen ágyból: fia 7; nő 13. Összesen: 20. Halvaszületett: fia 7; lány 15. Összesen: 22. Ikerk születtek 11 esetben. És pedig: 2 fia: 4 eset; 2 leány: 4 esetben; 1 fi 1 lány: 3 esetben, összes számuk az iker gyermekeknek: 22.

Halálesetek. Meghalt fiemű: 272; nőnemű: 278. Összesen: 550. Ezek közül: Meghalt életének 5-ik évéig: fia: 156; leány: 155; összesen 311. Nem házasság: fia: 47; leány 41; Házasság: férfi: 61; házasnő 57; Özvegy férfi: 8; Özvegy nő: 25.

Egybevetve a születést és halálozást a lefolyt 1890-ik évben a szaporulat: 91.

Tájékoztásul ide iktatjuk az utóbbi tíz évről a születési, halálozási adatokat:

1890 év. született 641, meghalt 550, szaporulat 91.
1889 év. „ „ 656 „ „ 401 „ „ 255.
1888 év. „ „ 664 „ „ 387 „ „ 277.
1887 év. „ „ 533 „ „ 553* apadá 20.
1886 év. „ „ 563 „ „ 413 szaporulat 150.
1885 év. „ „ 561 „ „ 479 „ „ 82.
1884 év. „ „ 693 „ „ 466 „ „ 227.
1883 év. „ „ 618 „ „ 467 „ „ 151.
1882 év. „ „ 569 „ „ 390 „ „ 179.
1881 év. „ „ 455 „ „ 267 „ „ 88.
1880 év. „ „ 554 „ „ 457 „ „ 97.

Megjegyzendő, hogy Tömörkényen lelkész 1888 február 15 óta van állandóan, s így tekintetbe veendő azon körülmény, miszerint 1887 évtől letelé a tömörkényi születetek legnagyobb részben Péteriben s Csanyon lettek anyakönyvelve, s ezek az itt felsorolt adatok közt nem szerepel-

*Ez évben a díferitisz s vörheny uralkodott, meghalt 400 gyermek.

nult, hogy én csak Amor isten ellenállhatatlan sugalmazását láttam benne, semmi egyebet.

Ettől a naptól kezdve minden délután pontosan megjelentem a ház előtt, hogy az imádott nő ablakai előtt addig sétáljak, míg az kitartó szerelmemet egy megigérő mósolylyal meg nem hálálja. És a jószívű hülgly minden nap mosolygott reám és én boldogan távoztam a taliga utca kétemeletes házából.

Újév felé végre elérkezettnek láttam az időt arra, hogy végre személyesen tegyem tiszteletemet nála és feltárjam szívem érzelmeit.

Emlékezetembe varázsoltam vissza Józsi barátom jó tanácsait, és az ovatosabbá tett.

Előbb a házmesternénél tudakozódom a kisasszony körülményei felől és kérdem, hogy ki van-e zárva a becsületes szándékos közleledés.

A házmesterné széles szája már első kérdészemre is rettenetesen kiüsgült. En azt hittem, hogy ez nála csodálkozást jelent, pedig több volt ennél: — kinevetett.

— Mit — kérdé két kezét csipőjére téve — ön még nem is tudná?

— Ugyan kérem ne kinozzon, mondja meg a valót.

— Hát tessék, itt az asztal, fogja meg jól, hogy attól amit mondok el ne essék.

Én mintegy önkénytelenül megradadtam az asztal szélétét mondám;

nek, kivéve az 1883 és 1884-ik éveket, ez években a nevezett községek plebániái anyakönyvel tömörkényi szülöttek száma át lett téve ide. A tömörkényen elhaltak kivétel nélkül itt anyakönyveltettek.

Helyi és vegyes hírek.

— **Tisztelettel kérjük** azon „előfizetőinket” kik a múlt évi díjakkal még hátralékban vannak, hogy e hátralékukat — a vidékiek postá utalványon, helybeliek pedig vagy a kiadóhivatalban, vagy a lap kihordónknál nyugta mellett kiegyenlíteni sziveskedjenek.

— **Munkatársaink és levelezőinket** kérjük, hogy a jelen évben sziveskedjenek fokozottabb munkálkodást kifejezteni.

Az új év. Szilveszter éjjelén, ha valaki künn járt a néptelen utcákon, majd minden háznál világos ablakokat láthatott. A csendes hideg szél által söpört zuzmarák zavarták csak meg az utcák siri csendét. Az emberek mind behuzódtak a meleg családi, vagy baráti körbe, hogy bevárják az óra 12-ik ütését és boldog újévet kívánjanak egymásnak. Nem kevésbé voltak élénkek a korcsmák is, hol gazdák és cselédek gyűltek össze, hogy a régi szokásnak hódolva ez éjelen jussanak egymással megállapodásra. Itt is, mint mindenütt, lehetett már hallani éjfél után a szokásos „boldog újévet!” Midőn végre felvirradt az újév reggele, mozgalmas élet váltotta fel az utcák csendét. Levélhordó, kéményseprő, borbély stb. sietett házról házra „boldog újévet” kívánni. Itt egy csomógyerek nyomott kártyákkal fut, amott egy-egy számlát hordó boltiszolga megy, szintén „boldog újévet” kívánni. Ugyannyira, hogy az ember már megszokta a sok „boldogságot. Biz'az sok volt egy napra. Ez okból kívánunk mi csak most, — midőn már minden lecsendesült — t. olvasóinknak, munkatársainknak és levelezőinknek: boldog újévet!

— **Az 1890. évi községi számadások** megvizsgálásához elnököknek megválasztottak: Mindszent: Kovács Imre, Csongrádra: Novák József, Dorosma, Kistelek, Algyő, Sándorfalva és Sövényházára: Szluha Imre, Derekegyházára, Mágocs, Szegvár, Teés és Fábián-Sebestyénre: Wimmer Károly, Tápé és Horgosra: Ivánkovics Imre, Csanyra: Réthi Ferenc.

— **Vármegyei választások.** A közigazgatási bizottságba a legközelebb megtartott megyei közgyűlésen 2 évi időtartamra: Kiss Zsigmond, Fekete Márton, Ujhelyi Nándor, Filó János és Bányai József; a vármegyei igazoló választmány tagjaival: Kristó Nagy István, Hoffer Antal, Szeder János, Albertényi Antal, és Cukor Emil választottak meg. A főispán pedig Fekete Márton, Wimmer Károly és Temesvári Antal bizottsági tagokat nevezte ki. A központi választmányba: ifj. Vecseri János egyhangulag választott meg.

Virilisek névsora. Lapunk egy közelebbi múlt számában megírtuk, hogy Mindszent község viriliseinek névsora megfőlebbeztetett. A föllebbezés elutasított és a névsor érvényessé vált volna már, ha időközben Lang Ignác fölgyasztási bérlő a saját javára szintén nem föllebbezett volna a névsor ellen. Ez apelláta ismét 15 napra odázta el, a névsor érvényességét.

— **Az új előjáróság.** Mint biztos forrásból értesülünk az új előjáróság választása csak f. é. szeptember havában fog megtörténni. Három éves mandátumuk csak az említett hóban jár le.

— **Megyehál Szentesen.** A csongrád megyei ifjuság f. hó 7-én, a megyeház nagytermében, a csongrád megyei „Vörös Kereszt”-egylet javára zártkörű táncvigalmat rendez. A megyei

ifjuság élén dr. Cikatricis Lajos és dr. Kelemen Béla főszolgabírák állanak mint főrendezők, kik bálányának a főispán nejét kérték föl a bálbizottság nevében.

— **Halálozás.** Kiszombori Rónay Lajos megyénk hosszu időn át volt, puritán jellemű főispánja, Budapesten az „Angol Királynő” szállodában f. hó 1-én meghalt. Rónay gyászírét, ki megyénk érdekében hosszu időn át oly buzgó tevékenységet fejtett ki, megyénk közönségé mély megilletődéssel vette.

— **A vásár.** A tegnapi marhavásárra mindennemű jószágból nagy mennyiség hajtattott föl, miért is az árak — különösen a sertéseké — bámulatos alacsonyok voltak. Az általános pénzszükséglet jele az, hogy ennek dacára egész nap árulták a fagyos bajuszu atyafiak jószágait: csak néha „pillantottak” be a közeli korcsmákba, kiknek az egész marhavásáron legjobb vásárjuk volt. A jó utak és a derültnek ígérkező időről ítélve, a mai gyalogvásár valószínűleg igen népes lesz.

— **A helybeli 48-as kör** f. hó 11-én saját helyiségében könyvtára javára bálát rendez. A kör táncvigalmi még eddig mindig ugy anyagilag, mint erkölcsileg sikerültek. Nem kételkedünk, hogy az ezuttal sem marad a többiek mögött.

— **Statiztika.** A múlt december hóban Mindszent községben született: 33 fiu, 22 leány, összesen 55. Ezek közül törvényes 51, törvénytelen 1. Halvaszületett 4. Meghalt 18 finemű, 27 nőnemű: összesen 45.

— **A kompközlekedés és az artéri országot** elhanyagolt, tarthatatlan állapotát Kohn József biz. tag, a legutóbbi megyei közgyűlésen szóba hozta, minek következtében utasított az alispáni hivatal a szükséges intézkedés megtételére. Reméljük tehát, hogy az évek óta nélkülözött jó kompközlekedésük, ismét helyre áll. E reményünk annál is inkább alapos, mert új év óta a révbérlés erélyes kezébe van birtéve.

— **A trachoma költségeitől,** mely már eddig is oly sok pénzbe került ugy Mindszent, mint Dorosma, Csongrád és Horgos községeknek — ezután sem szabadulunk meg, mert a belügyminiszter kijelentette, hogy e cimre állam segélyt nem ad.

— **A második Peleskei.** Frank Lenke szintársulatát, — mely községünkben egy hónapig közepes anyagi sikerrel működött — Dorosmán ugyancsak „megszólta” az ottani rendőrbiztos. A „Peleskei nótárius” adták, melyben Zsigonyi, nálunk is előnyösen ösmert komikus adta a címszerepet, s midőn a közönség közül felkiabált Otthellonak, a rendnek öre következő szavakkal utasította rendre: „Zsigonyi ur csendesen viselje magát, ez nem korcsma, hanem színház.”

— **Az adóbehajtások felfüggesztése.** A pénzügyminiszter a napokban egy oly értelmű rendeletet bocsájított ki, hogy a népszámlálás tartamára az adóbehajtások országszerte szüneteljenek. Kár, hogy a népszámlálás csak rövid ideig fog tartani.

— **A „Csongrád megye”** című, két évvel ezelőtt megszűnt lap, Kovács Pál jóhírű szentesi hírlapíró szerkesztése mellett január 1-től kezdve újra megindult. Ugy a m. év december 26-iki mutatószám, mint a január 3-án megjelent 1-ső szám oly változatos tartalommal birt, hogy a közönség által minden körben bizonyára meleg pártfogásra talált.

— **A szegedi kereskedelmi és iparkamara** f. hó 28-án közgyűlést tartott, a mely alkalommal töltettek be a tisztviselői állások. Megválasztottak: Kulinyi Zsigmond titkárnak, Bukay Nándor másodtitkárnak, Csányi János pénztárnoknak és Vékes Bertalan irnoknak. A szegedi iparkamara, melyhez Szentés is tartozik, 1891. január 1-én kezdi meg működését.

— **Nagy András János végrendelete.** A múlt héten hirdették ki a hódmezővásárhelyi arany parasztnak, Nagy A. Jánosnak végrendeletét. Egész vagyonáról nem intézkedett ebben megátolta őt a halál. Végrendelete értelmében vagyona nagyobb részét vásárhelyi rokonai öröklék, de azért nem feledkezett meg az ottani ref. egyházzal, melynek 182 kat. hold tóalyi földjét hagyta. Végrendelete végrehajtójának 20.000 frtot, egy másik barátjának szintén 20.000 frtot, házi orvosának 2000 frtot, a városi szegényalapra 5000 frtot, 10 gazdag Vásárhelyi polgárrak 1000—1000 frtot.

— **Borkiállítás Kisteleken.** A kisteleki gazdasági olvasókör múlt hó 28-án borkiállítást rendezett. Azon célból, hogy a gazda közönség minél tömegesebben lépjen a kör tagjai közé, a választmány ugy határozott, hogy kiállítók *csakis kőrtagok* lehetnek, mely intézkedésnek meg volt a kellő eredménye. A kiállításon 22 tag vett részt 36féle borral. A bíráló bizottság a következő szakértőkből állott: Ausländer Henrik, dr. Bercy Gyula, Meyer Sándor, Szalay János és Tóth Mihály, A kiállításnak minden tekintetben elég szép eredménye volt.

— **Egy darab regény.** Ebben a csikorgós szibériai időben kedve jött két félegyházi fiatalnak egy darab idyllikus regényt csinálni. A regény hőse Biber Miklós egy ideális csapostegény, két szemekkel és göndör bajuszkával, a hősnő pedig Sáros Rózsa, egy csintalan szemű csinos menyecske, Németh János félegyházi marhakereskedőnek a bordája. Mig Németh az ökröket hajtogatta Bécsbe, azalatt összeszötte a vásznat a két fiatal. Elhatározták, hogy megzökkenek Szegedre és ott élvezik át a mézes heteket. Hogy minél tovább tartassanak ezek, a fiatal asszony fölpackolta az egész éléskamrát: tömördek disznóhúst, szalonnát, kolozsát és lisztet vitt magával Szegedre. Az alsóvárosi Mátyás téren béreltek egy kis fészket, ahova ugy behuzódtak turbékolni, hogy mióta ott vannak még csak a fejüket sem dugták ki a fészekből. Azonban Németh János nem hagyta annyiban a dolgot: fájt neki, hogy a sok szép szalonnája eltűnt a kamrából, miért is panaszt emelt a rendőrségnél, mely aztán kiugrasztotta a puha meleg fészekből a madarakat. Mindössze egy hétig örülhettek egymásnak. Rendőri felügyelet alatt kísérték őket vissza Félegyházára.

— **A tüdővész statisztikája.** Egy statisztikai füzet adatai szomorú világot vetnek népünk egészségügyi viszonyaira; nevezetesen a tüdővész, ez az „emberiség réme” egész Európában összes államaihoz hasonlítva, országunkban van legnagyobb mértékben elterjedve. Magyarországon szedi legtöbb áldozatát. Az 1886. legutolsó összeszámlálás nyomán, hivatalosan kontaktálva lett, hogy 100.000 ember közül tüdővészben halt meg Angliában 172, Hollandiában 197, Svájcországban 241, Szászországban 249, Irországon 219, Belgiumban 290, Bادنben 304, Poroszországban 310, Ausztriában 390, Magyarországon, 410 vagyis Magyarországon 1886. évben szám szerint 60,359 ember halt el tüdővészben. Elszomorodik az ember szíve, ha ezen statisztikai összehasonlítást tanulmányozza. Itt az ideje, hogy a kormány a legszigorubb eszközöket ragadja meg az egészségügyi törvények pontos, lelkiismeretes végrehajtásánál, és ne kiméljen semmit, hogy ama borzasztó kór csökkenjen.

CSARNOK.

A népszámlálásból.

Megkezdődött községünkben is a népszámlálás, melynek teljesítésére harmincz ügynök vállalkozott. Képvisele van e harmincz között társadalmunk több osztálya. Találkozunk ügyvéd, hivatalnok, hírlapíró, kereskedő, magánzó, szabó, cipész és földmives népszámlálókkal, kik mindannyian egyenlő honoráriumban részesülnek. Többen azonban — mint halljuk — lemondanak arról, a község javára.

Pedig ha átnézzük az ügynökök beosztását és az alábbiakat, azon meggyőződésre jutunk, hogy az egyenlő honorálás nem egészen igazságos.

Mert, van-e azon ügynöknek, ki olyan körületbe jutott, hol bőven talál szép leányokat s csinos, fiatal asszonyokat — kellemetlensége, fáradsága?

Nincs!!

Mert kérdezni szép fiatal leányoktól: hány éves? s látni zavartságokat, pirulásokat — csak élvezet.

Kérdezni csinos, fiatal asszonyoktól: itthon van-e a férje, hány éves házasságban, vannak-e gyermekei és hány? szintén — csak élvezet; különösen azon néhány fiatal gavallérnak, kikkel a nők is szívesen társalognak (de egészen igazat azért aligha vallanak nekik! — szedő.)

Ez élvezetes foglalkozást még edesebbi teszi a napi két forint.

Hogy reggel hány órakor kezdheti az ügynök az összeírást, vagy este hány órakor fejezze be — nincs az utasításban előírva.

Megtörtént az eset, hogy egy ügynök, kora reggel kopogtatott be egy előkelő házba, hol a hölgyek (vannak szép számmal) meglepetten huzták a takarót fejükre és későbbre kérték az összeírást halasztani.

— Tetszik ez a multság neked? — kérdeztem tőle, midőn ezt elbeszélte.

— Hát, — ugymond — két forintért elég élvezetes foglalkozás.

— Hány féle nyelvet beszél nagysád? — kérdé egy másik házban ugyanazon ügyök.

— Három félet: magyart, németet és franciát — volt a válasz, mit az ügynök hivatalos komolysággal vezetett be a lajstromba.

— Igen lekötöleznék nagysád, ha csak néhány francia szót ejtene ki előttem, — mondja az ügynök — szeretném hallani, mint hangzik a francia szó ily rózsás ajkokról.

A kisasszony sápad — majd vér vörös szín vonul át arcán, — válaszolni akar:

— Ké-é-é-rem---ma-j-d — i-izé — — — te Julcsa voltál-e már a székből husért?

Bocsánat kisasszony, majd máskor, sok dolgom van, még 150 házam van hátra — segíti ki zavarából az ügynök. — —

— Éppen akkor mentem el a kapu előtt, midőn nevetve jött ki e szavakkal:

— „Na ez is megérte azt a két forintot.“

Van-e azon ügynököknek, kik az alsóbb néposztály összeírásával foglalkoznak, kellemetlenségek, fáradságok?

Van, egy kis adag, de hogy azoknak az ügynököknek, kik ilyen helyeken nem igen szoktak megfordulni, (véletlenül egy pár ilyen ur osztatott ide be) a humoros feleletek mégis elviselhetővé teszik helyzetüket, bizonyítja a következő megtörtént eset is:

Egy előkelő társadalmi állású ügynök lép be egy házacska s mondja:

— Népszámláló ügynök vagyok.

— Jól van! — feleli egy kontyos menyecske.

— Hány éves?

— Mi köze hozzá!

— Van-e férje?

— Nincs!

— De volt?

— Nem volt!

— Hát hogyan van az mégis, hogy....

— Találja ki az ur!

E párbeszéd után alig bírta az izzadó ügynök megmagyarázni a kérdéskérdésnek az eljárt, de azután mégis megtudta: hogyan van az mégis, hogy.....

Valaki halotta, mikor este a kandalló tüze mellett mondá nejeinek:

— Meglehetősen mulattam, de ezért talán még sem érdemes a községnek két forintot ajándékozni.

Önfeláldozó munkát követel a népszámlálás az ugynevezett cigány-utczában, hová a kénytelen sors egyik köztisztviselőben álló tanítónkat osztotta be ügynökkül.

Bizony egy a csinos, mezeetlen házba, (ha ugyan annak lehet nevezni) azaz, hogy be ment volna, ha az ajtó kinyitása után a kitóduló füst, gőz és bűz vissza nem tartja.

Sokáig kellett várnia, míg bemehetett.

De még ezután várt rá a nagy munka.

— Ki itt a családapa? — kérdé.

— Én! felelte egyszerre hét torok.

— Egy feleljen egyszerre, — mondja erőlyesen a „szegény“ tanító.

De bizony nem használt ott az erőly, hanem szép szavakban kellett neki egész délelőtt magyarázni, hogy tulajdonképpen mit akar, hogy kinek hogyan kell kérdésére válaszolni.

Ezután tudhatta csak meg a borzalmas valót, hogy 7 családapát és 27 családtagot kell — majd délután felvenni e kis kunyhóban.

Nem tudom hogy izlett neki az ebéd, de én két forintért inkább egész éjjel frebliznék a „Testvér“-nél.

Az egyedüli német családot feltalálni szintén egy néptanítónknak rendelté a sors.

— Melyik lehet az? — gondolkodik bizonyára a t. olvasó.

— Hát megmondom:

— Baruch és családja!!

Az ügynök kérdésére, hogy milyen nemzeti-ségű és milyen anyanyelvű, azt felelték, hogy: német!!

— Mit szóljak ehhez; azt, hogy szégyel-jék magukat? Azt hiába mondanám.

Itéljen az olvasó!

—t. —s.

Felelősszerkesztő és kiadó tulajdonos
Diamant Manó.

NYILT-TÉR. *)

Csany, 1831. jan. 2-án.

Tek. Szerkesztő ur!

Kérem sziveskedjék b. lapjában soraimnak helyt adni, mely által t. olvasói meg fogják tudni, hogy miképpen élt vissza a csanyi segédjegyző-helyettes a községnek és a főjegyzőnek szivességével.

A tanulságos eset a következő: Szerény községünk évekig takarított, míg egy csinos kis községházat építtethetett, mely egy tanácsterem, egy jegyzői hivatal és egy „vendégszobából“ áll. Ezen szoba vendégszobaul használtatott azon esetre, ha községünkbe egy általa tisztelt vendég érkezne.

Midőn a jelenlegi jegyzőségád kinevezett, részére e szoba ideiglenesen átengedett. A tisztelt jegyzőségád uron, a kit köznnyelven „községünk pojacájának“ hívják — újév estéjén valószínűleg újból kitört a „kedélybetegség“ (régi baj) vagy azt kell hinned, hogy így akarta a község jószívűségét viszonzni:

Ugyanis január 1-én este több barátjával ment haza s az ott lévő butorzatot, nívleg: egy ruhataratót, asztalt, ágyat, vendégfogást és egy lámpa készüléket szétvazott és egy új ágybetétet kihatgatott.

Hogy e nemes tettét máltán befajazza, egy olyan mivéletet végzett és végzetett barátjai által, melyet itt leírnom nem lehet.

E brutális tette miatt „lakásából“ erőlyes bírák és jegyzőak ki tették a szűrés. Ilyen eljárást remélünk a felsőbb hatóságtól is.

Tisztelettel

Csanyi.

*) E rovatban a közlöttekért nem vállal felelőséget a Szerk.

A tantestület által javasolt és Csongrádmegye tanfelügyelősége által használni engedélyezett

iskolai tankönyvek

eredeti bolti áron, nemkülömben

napptárak 1891. évre

nagy választékban kaphatók

DIAMANT MANÓ

könyv, papír- s irodaszer kereskedésében Mindszentben.

Értesítés. A HÓD-MEZŐ-VÁSÁRHELYI takarékpénztár Engedélyez:

Csongrád és ezzel szomszédos megyékben fekvő földbirtokokra, jelzálogilag biztosított 5, 10, 15 év alatt, fél éves részletekben visszafizetendő kölcsönöket

7°/₁₀-ék

— esetleg olcsóbb —
kamatozás mellett.

Mely kölcsönök tetszés szerint évfolyarészek alakjában is fizethetők.

A hód-mező-vásárhelyi takarékpénztár üzleti helyisége:

Hód-Mező-Vásárhelyen, a piactéren, a váróházával átellenben van. 3-3

Miért kedvelik annyira a Horgony-Köepítő-szekrényeket?

Mert nem válnak értéktelenné egy néhány nap múlva, mint a többi játékszerek, hanem a gyermeknek név évek hosszú során át mulató és oktató foglalkozási szerű szolgál, és a hosszú időtartamot tekintve vége a legolcsóbb játékszerek. Továbbá mert az igazán pompás miniatűr utánépítése a szülőnek is kellemes mulatságot szerez és minthogy mindéggyik szekrény szabályosan beegészíthető. A ki egy kevésbé értékes utazás vétele által nem akarja maga magát megosolni az utasítás vissza minden szekrényt melynek csomagolásán czéglünk valamint gyári jelvényünk „a veres Horgony” hiányzik. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve. —

Richter F. Ad. és társa, Bécs, Ulta Nibelungg. 4.

„Képes Családi Lapok“

Szépirodalmi és ismeretterjesztő képes heti lap.

Szerkeszti: **Brankovics György**. Főmunkatárs: **Várad Antal**.

Előfizetési ára:

a „Hölgyek Lapja“ című divat-melléklettel s a Regénymelléklettel együtt: Egész évre 6 frt. Félévre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr.

A „Képes Családi Lapok“ XIII-ik évfolyamába lép az 1891-ik év első napjával. A magyar szépirodalomnak e hatalmas tényezője, a magyar művelt családoknak e szellemi kincse, Ujévi első számában Jókai Mórnak „Kétszer kettő négy“ című regényét, Benitzky-Bajza Lenkének „Hasonló hasonlóval“ című elbeszélését, — Lauka Gusztávnak „A bícsi titka“ című regényét, — báré Horváth Miklósnak „A csel“ című elbeszélését, — Tábori Róbertnek: „Sylvia“ című regényét, — Rudnyánszky Gyutának, Dalmady Gyözönék költeményeit, Brankovics Györgynek „Az ajándékozás művészete“ s Várady Antalnak „A társadalom és színház“ című érdekes cikkeit kezdi közleni. „A Képes Családi Lapok“ a fentnevezett jeles írások kivül még a következő neves írók és írók támogatják, mint munkatársak, ez évfolyamban:

Tolnai Lajos, Mikszáth Kálmán, Komócsy Lajos, Temérdek (Jeszenszky Danó) dr. Prém József, dr. Sziklay János, Incédy László, Palágyi Lajos, Erődy Dániel, Dengi János, Tölgyesi Mihály, Vértessy Gyula, Méry Károly, Murányi Ernő, Petri Mór, dr. Roditzky Jenő, Grosz Lajos, Csorba Palotay Akos, Szandai Zénó, stb.; Benitzky-Bajza Lenke, Büthner Lina, Nagyvárady Mira, Kuliffay-Benitzky Irma, Harmath Lujza, Hevessiné-Sikor Margit, V. Gaal Karolina, Karlovszky Ida, Mericay-Karossa Irma, Erzsike, stb.

A „Képes Családi Lapok“ az összes szépirodalmi képes hetilapok között a legélénkebb, legváltozatosabb. Tartalma az irodalom minden válfaját felöleli; képei a jelen eseményeit s a leghíresebb festők műveit mutatják be.

„Hölgyek Lapja“ című havonként kétszer megjelenő divat-melléklete a legújabb divatképeket hozza s a mellett a magyar háziasszonynak valóságos szellemi titkára, a menyiben a nevelés, az egészség, a gazdaság, kertészet, a háztartás s a konyha terén nincs olyan kérdés, a melyet ne tárgyalna s nincs olyan titok, a melybe hölgyeinket be ne avatná!

Regénymelléklete négy kötet érdekes regénnyel ajándékozza meg évenként az előfizetőt.

„A Képes Családi Lapok“nak még a zöld borítéka is tele van mulattató közleményekkel, humoros apróságokkal, sikk-, kép-, szin-, kocka-, és ponttalányokkal és szójártványokkal, melyeknek megfelelő értékes jutalmakat kapnak.

„A Képes Családi Lapok“ gazdag tartalmú és számos melléklete dacára mégis a legolcsóbb szépirodalmi képes hetilap: éppen azért bizony számítunk minden hónapra és hontáray, minden magyar családot támogatására és pártfogására.

Mutatóványszámokat ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal mindezeknek, kik ez iránt — legolcsóbban levelezőlapon — hozzáférnek.

A ki az egész évre szóló hat frt-nyi előfizetési összeget húsz krajcár csomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak két eredeti regényt küld jutalmul.

A ki az új évszámot gyűjt s az előfizetési összeget egyszerre beküldi, annak elismerésül egy díszes emlékkönyvet vagy egy — kiállításán megjelent — regényt küld.

Megrendelhető postautalványon minden postahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

Előfizetéseket (a hónap bármely napjától) elfogad a „Képes Családi Lapok“ kiadóhivatala, Budapest, Nagyterem-utca 20. szán. 4-6

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap.

1891. XI. évfolyam.

A legnépszerűbb és a legelterjedtebb magyar napilap.

Budapesti Hirlap

Szerkesztők és laptulajdonosok: Csukási József és Rákosi Jenő.

A „Budapesti Hirlap“nak a hazai művelt olvasóközönség vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a magyar közönség szellemét, minden pártérdek mellőzésével küzdött nemzetünk- és fajunkért, ez egyetlen jelszóval: **magyarság!** Viszont az ország legkiválóbb intelligenciája is azonosította magát a lappal, fölkarolva azt oly módon, mely páratlan a magyar ujságírás történetében. A hazai sajtóban máig a legfényesebb eredményt a „Budapesti Hirlap“ érte el; legnépszerűbb, legelterjedtebb lapja ez országnak.

A „Budapesti Hirlap“ politikai cikkeinek iránya, mint eddig, ugy ezentul is mindenkor nemzeti és a pártérdekektől független. Politikai hírei széleskörű összeköttetések alapján a legmegbízhatóbb forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósításokat a gyorsírói jegyzetek alapján szerkesztik. Magyarország politikai és közléte felől távirati értesülésekkel látnak el rendes levelezők, minökkal minden városban, sőt nagyobb községben is bír a lap. „Budapesti Hirlap“ távirati és telefon tudósításai manap már teljesen egy fokan állanak a világsajtó legjobban szervezett hírszolgálatával. A „Budapesti Hirlap“ tárcsa rovata a lapnak egyik erőssége és mindig gondot fordít rá, hogy megmaradjon előkelő színvonalán. A napi rovatokat kitünő zszurnaliszták szerkesztik s a helyi értesülés ismert legügyesebb tudósítókra van bízva. Rendőrségi és törvényszéki rovatát külön-külön szerkesztői a főváros sötét eseményeit is mindig oly hangon tárgyalják, hogy a „Budapesti Hirlap“ helyet foglalhat minden család asztalán. A közgazdasági rovatban a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozásra szükséges. A regényeszművekben csak kiváló írók legújabb műveit közli.

Az előfizetés főtéteei: Egész évre 14 frt, féévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy hóra 1 frt 20 kr. Az előfizetések vidékről legolcsóbban postautalvánnyal eszközölhetők következő cím alatt:

A „Budapesti Hirlap“ kiadóhivatalának, Budapest, IV. kerület, Kalap-utca 16. szám.